

Νίκος Καββαδίας

ΕΝΑΣ ΔΟΚΙΜΟΣ ΣΤΗ ΓΕΦΥΡΑ ΕΝ ΩΡΑ ΚΙΝΔΥΝΟΥ

Στο ημερολόγιο γράψαμε: "Κυκλών και καταιγίς".
Εστείλαμε το S.O.S. μακριά σε άλλα καράβια,
κι εγώ κοιτάζοντας χλωμός τον άγριον Ινδικό
πολύ αμφιβάλλω αν φτάσουμε μια μέρα στη Μπατάβια.

Μα δε λυπάμαι μια σταλιάν - Εμείς οι ναυτικοί
έχουμε, λένε, την ψυχή στο διάολο πουλημένη.
Μια μάνα μόνο σκέφτομαι στυγνή και σκυθρωπή,
που χρόνια τώρα και καιρούς το γιο της περιμένει.

Το ξέρω πως η θέση μας είναι άσχημη πολύ.
Η θάλασσα τη γέφυρα με κύματα γεμίζει
κι εγώ λυπάμαι μοναχά που δεν μπορώ να πω
σε κάποιον, κάτι που πολύ φριχτά με βασανίζει.

Θεέ μου! είμαι μοναχά δεκαεννιά χρονών,
κι έχω σε μέρη μακρινά πολλές φορές γυρίσει.
Θεέ μου! έχω μια άκακη, μια παιδική καρδιά,
αλλά πολύ έχω πλανηθεί, κι έχω πολύ αμαρτήσει.

Συχώρεσέ με...Κάποτες όπου 'χα πει πολύ
και δεν εκαταλάβαινα το τι έκανα, στο Αλγέρι,
για μian μικρήν Αράπισσα, που εχόρευε γυμνή,
επέταξα κατάστηθα σε κάποιον το μαχαίρι.

Συχώρεσέ με...Μια βραδιά θολή στο Σάντα Φε,
καθώς κάποια με κράταγε σφιχτά στην αγκαλιά της,
ετράβηξα απ' την κάλτσα της μια δέσμη από λεφτά
που όλη τη μέρα εμάζευεν απ' την αισχρήν δουλειά της.

Κι ακόμα, Κύριε...ντρέπομαι να το συλλογιστώ,
(μα ήτανε τόσο κόκκινα κι υγρά τα ωραία του χείλια
και κάποια κάπου ολόλυζε κιθάρα ισπανική...)
κοιμήθηκα μ' έναν μικρόν εβραίο στη Σεβίλλια.

Κύριε...ετούτο το κορμί το τόσο αμαρτωλό
σε λίγο στις υδάτινες ειρκτές νεκρό θα πέσει...
Μα τέσσερα όμως σκέφτομαι γαλόνια εγώ χρυσά
κι ένα θλιμμένο δόκιμο, που δε θα τα φορέσει...